

5. Jöjj, Dávid kulcsa, nyisd ki hát Az égi honnak ajtaját,
A mennyországba tárj utat, És rekeszd el a poklokat!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
6. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Napkelet, Hogy megvigasztald népedet:
Törd át a sűrű éj ködét, És oszlasd gyászát szertesét!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
7. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Nagy Király, Kit minden nemzet várva vár.
A bűnből mentsd ki hívedet, Kit sárból formált szent kezed.
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!

Az adventi várakozás utolsó hét napján (december 17–23.) énekelhetjük a fenti ének egy-egy versét. Ezek az ősi imádságok Jézus Krisztust ószövetségi előképeken, próféciák adta neveken szólítják meg. Ő a Megváltó, aki egyben a *Sapientia* – Bölcsesség; *Adonai* – Urunk; *Radix Jesse* – Jesse vesszeje; *Clavis David* – Dávid kulcsa; *Oriens* – Napkelet; *Rex gentium* – Népek Királya; és *Emmanuel* – Velünk az Isten. A latin nevek kezdőbetűi visszafelé olvasva különleges üzenetet rejtenek: *ero cras*, azaz: holnap leszek. E gazdag imádság-sorozat a 18–19. században nyert verses feldolgozást, melyben a versszakok sorrendje némileg megváltozott. Az énekversekhez a következő igeszakaszok kapcsolódnak: 5Móz 30,10–14; Ézs 7,14; 8,8–10; 9,1–6; 11,10–12; 22,22; 42,6–7; 49,8–9; Dán 7,13–14 és Mt 1,23.